

jeg slet ikke, men det vil tillige for Dverbestyrelsen have det overordentligt Ubehagelige, kan jeg sige, at man derved kommer til at staa til Ansvar for et overordentlig stort Antal Bestillingsmænd, som staa i den allerløseste Forbindelse med Administrationen, og om hvis Handlinger og Smaafeil man naturligvis i Medfør af hvad der sker nu, idelig vil henvende sig til Dverbestyrelsen. Det angaar et Antal af over 1000 Mennesker, som man vilde komme til at staa i den allerløseste Forbindelse med, og jeg har ikke den mindste Grund til at tvivle paa, at naar Avisernes Forbedling bliver forsinket, eller de blive feil afleverede, eller Breve gaa feil, vil Postbestyrelsen srag være udsat for, at man henvender sig til den og gjør Ansvar gjældende overfor den for saadanne Forseelser, som der haves overordentlig ringe Midler til at modvirke ved en Administration af det Omfang som Postvæsenet, hvor der er en saa uendelig Masse at besørge af Expeditioner af en meget forskjellig Natur, og hvor Administrationen forgrener sig til Folk, til hvilke man staar i et overordentlig løst Forhold. Jeg behøver her kun f. Ex. at nævne Landpostbudene; det er allerede besværligt nok at staa til Ansvar for disses mulige Feil, jeg kan gjerne sige de ikke undgaelige Feil, der kunne passere ved saadan Leilighed. Jeg skal kun ganske i Parenthes bemærke, at det er ikke alene derfor, at man bliver dragen til Ansvar, men somme Lider for Ting, som ikke paa nogen mulig Maade kunne paahvile hverken Dverbestyrelsen eller den Entelte; somme Lider hidrøre Feilene fra de paagjældende Personer selv og ikke fra dem, som man vil drage til Ansvar derfor, men det vil i højeste Grad være en Forøgelse af de Rjedsommeligheder, som allerede ere forbundne dermed, naar Dverbestyrelsen skulde være ansvarlig for alle Brevevælinger. Nei, jeg venter ikke nogen Forbedring i Landpostvæsenets Tilstand af en saadan Foranstaltning. Da vilde jeg være meget mere tilbøjelig til at gaa til det yderste Skridt, som blev antydet af et andet æret Medlem, det nemlig at lade Posten bringe til hver Mands Dør. Det er en Foranstaltning, som jeg vel ikke tror, vi for Dieblisset kunne tænke paa at gaa til, men som jeg tror, vilde kunne udføres for omtrent det samme Beløb, som det vil medtage at lønne Landpostfuldmægtige, — ganske vist med et andet Resultat. Men det forekommer mig, at Landpostvæsenet i de senere Aar er blevet forbedret i meget betydelig Grad, og at der vel kunde være Grund til at hvile lidt paa de enkelte Stadier, inden man gaar videre, og først at lade det, som man har vundet, blive fast ved en gjensidig Hjælp paa de paagjældende Steder tilveiebragt virkelig god Benyttelse af det, som frembydes, for at man ogsaa paa begge Sider kan bidrage Noget til, at de fleste Foranstaltninger kunne blive til Nytte. Derom tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl. Efter at man i Aar er

kommen til, at Posten bliver udbragt 6 Gange ugentlig til alle Steder af nogen Betydning, tror jeg ikke, at der kan siges at være nogen paatragende Nødvendighed for at gjøre yderligere Skridt i den nærmeste Fremtid. At man kan gaa til yderligere Forbedringer senere, er en anden Ting, men jeg tror, at man godt kan lade sig nøie hermed for indeværende Aar. Derimod vil det være i allerhøjeste Grad af Bigtighed, at vi faae et Postdampskib, og i den Henseende skal jeg tillade mig at bemærke, at af de Postdampskibe, som vi nu have, er et, nemlig „Sjælland“, bygget i 1850, de to andre i 1863 og 64, og kun det sidst anskaffede, nemlig „Dannebrogssamlingen“, er naturligvis et i enhver Henseende fornuftigt Skib. Det er klart, at et saadant Skibs Sdygtighed og Hastighed taber med hvert Aar, det bliver ældre, og det er nu Tilfældet, at der, saa vidt jeg har bragt i Erfaring, virkelig er Fare for, at vi i en nær Fremtid ville være forhindrede i at kunne opfylde de Forpligtelser, vi have paataget os lige over for Ulandet, med det Materiel, der nu er tilstede. I det Dieblisset, det tilstedeværende Materiel ikke kan udføre Posttjenesten paa kontraktmæssig Maade, vil naturligvis Indenrigsministeren være nødsaget til at træffe Foranstaltninger for at kunne opfylde vore Kontrakter; men jeg bør allerede her bemærke, at det er meget usikkert, om denne Opfyldelse dermed er fket, thi i Overenskomsten af 1868 er man gaaet ud fra, at Postbesørgelsen sker ved egne Skibe og ikke ved leiede, og selv om man vilde se bort herfra, er det meget usikkert, om man i paakommende Tilfælde vilde være i Stand til at kunne tilveiebringe Skibe ved Leiemaal. Vi have Erfaringen for os fra tidligere Tilfælde, i hvilken Grad Fordringerne kunne være opfruede og store, naar man er nødsaget til at henvende sig til et Rhederi for at faae leiet et Skib. Jeg har den Dverberisning, at det vil blive en overmaade dyr Betaling, man maa erlægge i saadanne Tilfælde, og denne Betaling vilde falde alene paa det danske Postvæsen; thi efter Overenskomsten af 1868 er Forholdet jo det, at Udbyttet af Postførelsen deles mellem Lydsland og Danmark, men man har en Aversjonalhum til Forrentning af de Kapitaler, som ere nedlagte i Materiellet, og til Reparationer, hvilket gjør, at man slet ikke vil have noget Krav i saadanne Tilfælde paa det tydske Postvæsen; det Hele skal udredes af Danmark. Men hvad der er endnu værre end Udgiften, er, at man som sagt staar i Fare for slet ikke at kunne opfylde sin Kontrakt, og de Følger, der deraf kunne fremkomme, ere de Herrer vist enige med mig i at ville anse for overmaade uheldige. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bestemteste fastholde Nødvendigheden af, at der i Aar bevilges Midler til Paabegyndelse af Bygning af et Postdampskib.

Under Nr. 20 er der stillet et Endrings-